

Pohledný
DÁBEL

L.J. SHEN

BARONET

Pohledný ďábel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

L. J. Shen

Pohledný ďábel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pohledný **ĎÁBEL**

Pohledný DÁBEL

Zakázaná láska (3)

L. J. SHEN

 BARONET

Copyright © 2025. HANDSOME DEVIL by L.J. Shen

Translation © Eva Brožová 2026

Cover and internal design © 2025 by Sourcebooks

Cover design © Mary at Books and Moods

Cover images ©HorenkO/Shutterstock, Culla Smith/Unsplash, Texturelabs

Tip-in art by Kristina (@Madmire_)

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2923-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2931-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2932-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2924-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Na památku Dr. Marie Amalie Abreu Maceo de Perezové
a všech žen, které kdy rozbily skleněný strop.*

Střepy vytvořily nádherné jizvy z boje.

*Dívkám, které se odjakživa chtěly spřátelit s netvorem
pod svojí postelí. Ukázalo se, že se do něj můžete
i zamilovat.*

*„Jak dlouho trvá věčnost?
Někdy jen vteřinu.“*

LINDA WOOLVERTONOVÁ,
Alenka v říši divů

*„Milovala jsem hvězdy příliš opravdově,
než abych se bála noci.“*

SARAH WILLIAMSOVÁ

PLAYLIST

- „Handsome Devil“ - The Smiths
- „The Enemy“ - Dirty Pretty Things
- „Search and Destroy“ - The Stooges
- „Fuck You“ - Lily Allen
- „What Is Love?“ - TWICE
- „Turn Back Time“ - Aqua
- „I Luv You“ - Dizzee Rascal
- „Kids“ - Robbie Williams feat. Kylie Minogue
- „I Never Loved You Anyway“ - The Corrs
- „Hell in a Bucket“ - Grateful Dead
- „Scissors“ - Slipknot
- „Drama“ - aespa
- „Plug in Baby - Muse
- „Die with a Smile“ - Lady Gaga & Bruno Mars

ÚVOD

Od: MUDr. Arjun Patel
(arjunpatel@stjohnsmedical.com)

Komu: Tate Blackthorn
(nebudeodpovídatnanevyzadanemaily@GSproperties.com)

Tate,

i když vím, že máte nabitý program, naléhavě Vás žádám, abyste mě co nejdříve navštívil.

Dal jsem své sekretářce pokyn, aby tuto návštěvu upřednostnila. Nejste na tom dobře. Opakuju, NEJSTE NA TOM DOBRĚ.

Máte mnohočetné duševní poruchy, které je třeba okamžitě zaléčit.

Chápu, že preferujete přímý kontakt, protože je to však naléhavé, rád bych naplánoval schůzky přes Vaši asistentku.

Netrpělivě čekám na Vaši odpověď.
MUDr. Arjun Patel

KAPITOLA PRVNÍ

TATE

ŘÍMSKÉ LÁZNĚ V BATHU

Neměl jsem v plánu znečistit vodu ve dva tisíce starých antických lázních, ale život mě občas dokáže překvapit.

„Možná by bylo načas, abyste se přestal zmítat, pane Boyle,“ navrhl jsem chladně, hlasem ztlumeným morovou maskou, kterou jsem měl na obličeji.

Dýchání skrz vypolstrovaný kožený zoban bylo velice nepohodlné, ale římské lázně v Bathu byly prošívané bezpečnostními kamerami, a i když jsem měl silný odpor k lidem, připadalo mi, že ještě větší odpor mám k vězeňské stravě.

Navíc mi spolehlivý zdroj prozradil, že Boyle nesnáší vrány.

Vždycky jsem ocenil dobrý hitchcockovský detail.

Darrah Boyle sebou na mou žádost naprosto zdvořile přestal mlátit v mělké vodě, ale až potom, co narazil hlavou do hrany schodiště a rozsekl si čelo. Prázdným prostorem se rozlehl zvuk praskající kosti. To mě otrávil.

Opovrhoval jsem nešikovností.

A hlavně jsem nesnášel nepořádek.

Nazelenalou vodou se plazila červeň, viditelná dokonce i v neproniknutelné tmě. Zatnul jsem zuby a dvakrát si poklepal na pravé stehno, pak šestkrát a potom zase dvakrát.

Nerad jsem se odchyloval od scénáře. Tohle byl jednoznačně odklon od mého plánu. Neměl krváčet. Chtěl jsem jeho tělo čisté a bez pohmožděnin.

Takhle sis to nenaplánoval.

Takhle sis to nenaplánoval.

Takhle sis to nenaplánoval.

„Změna plánu,“ řekl jsem nahlas, autoritativně, sám sobě.

Pustil jsem jeho vlasy nasáklé krví. Napřímil jsem se a sledoval, jak se jeho bledé, nahé tělo vznáší obličejem dolů v obdélníku vody. Uplynula minuta, pak tři. Protože nebyl Aquaman, byl evidentně mrtvý.

Krátce jsem zvážil, že ho nechám ve sloupové síni. Vypadalo by to jako nehoda. Opilý bývalý kriminálník, který se přišel v noci namočit na místo, kde bylo plavání zakázáno. Praštil se do hlavy a utopil se.

Ale to jsem udělat nemohl. Neudělám to.

Musel jsem dodržet rituály. Uspořádat obřad.

Dva, šest, dva.

Dva, šest, dva.

Dva, šest, dva.

S podrážděným povzdechem jsem vlezl do bazénu, abych svou oběť vylovil. Voda mi promočila polobotky od Toma Forda a vsákla se mi do kalhot Brioni. Pára termální vody zahalila jeho tělo hustou mlhou, takže jsem musel z dvouřadového kabátu vytáhnout mobil a zapnout baterku.

Zkontroloval jsem zprávy, ale žádné jsem neměl. Ani od osobní asistentky Gii, které jsem před půl

hodinou volal kvůli chybějícímu dokumentu, co jsem potřeboval k práci.

Později si to s ní vyřídím.

Jak jsem kráčet vodou, její tiché šumění přehlušilo můj klidný, pravidelný tep.

Boyleovo tělo plulo k rohu schodiště. Rukou v rukavici jsem ho popadl za vlasy a vytáhl na mramorovou dlažbu. Špičkou boty jsem ho převrátil na záda. V uších se mi rozlehl mlaskavý zvuk. Promodralý obličej měl flekatý, lebku zdeformovanou a lehce propadlou kvůli zranění. Jeho rty připomínaly odstínem játra.

Ani jsi ho nedokázal čistě zabít, uslyšel jsem v hlavě Andrinův hlas. *Musel jsi to prostě zpackat, vid', chlapče?*

Potrásal jsem hlavou, abych se toho hlasu zbavil. Byla to moje první mrtvola. Trénink dělá mistra a já měl před sebou přinejmenším dva další lidi, abych se v řemesle zdokonalil.

Darrah Boyle totiž před pěti lety, společně se dvěma dalšími vězni, zavraždili v kriminálu mého otce kvůli sázce. Partie karet. Impulzivní, bezmyšlenkovitý moment.

Můj otec byl mocný muž. Ten typ, který neskončí ve vězení za nic menšího než vraždu.

A on skutečně někoho zabil. *Nechtěně.*

Ale na tom, co mu provedl Boyle, nic nechtěného nebylo.

Jediným logickým důsledkem bylo, že za to zaplatil vlastním životem. Oko za oko, zub za zub a tak dál.

Vždycky jsem se pohyboval na mlhavé hranici mezi obchodníkem a zločincem.

Dneska večer jsem tu hranici překročil. Sakra, překonal jsem ji sprintem, až na jiný kontinent.

Musel jsem se spřáhnout s newyorskou Camorrou, abych Boylea a jeho spolupachatele vystopoval.

Rodina Ferranteových, která v New Yorku řídila italskou mafii, byla všelijaká. Rozhodně však nikdo z ní nepatřil k význačným členům společnosti.

„Dalo by se říct, že jsi mě připravil o věneček.“ Sáh jsem si do vnitřní kapsy dvouřadového kabátu a vytáhl trnku na větvičce. Přitiskl jsem ji na jeho studená fialová ústa. Byl to neobvyklý, výmluvný detail. Trnka.

Blackthorn. Jako moje příjmení.

Chtěl jsem, aby jeho přátelé věděli, že si pro ně přijdu.

Chtěl jsem, aby utíkali, schovávali se, škemrali a smlouvali.

Vždycky bylo mnohem zábavnější zabít pohybující se terč než oběť, která čeká bez hnutí na smrt.

„Bylo mi potěšením. Díky za účast.“ Napřímil jsem se. Boyleovi začal z úst vytékat tenký pramínek krve. Oči měl vytržštěné a plné hrůzy.

Brzy se to tady bude hemžit policisty, novináři a zvědavými diváky.

Brzy začnou vycházet články, televizní moderátoři budou plakat a nastane celonárodní panika.

Brzy, ale ne hned.

Noc byla dobrý přítel, vždycky ochotná mě skrýt, když se věnuju nekalým záležitostem.

Vyklouzl jsem z lázni do zimní noci a nasedl do nevystopovatelné alfy romeo, za kterou jsem zaplatil hotově. Podíval jsem se na kapesní hodinky, rodinné dědictví staré tři sta let.

O dvacet minut dřív, než jsem si naplánoval. Usmál jsem se. Dochvilnost mě uklidňovala.

Rozjel jsem se zpátky do Londýna a cestou si pískal veselou melodii.

Na nádraží King's Cross jsem odhodil klíče od alfy romeo do odpadkového koše, zamířil k čekajícímu autu a připojil se ke svému zdejšímu šoférovi Thierryemu.

„Kde je slečna Bennettová?“ Uvelebil jsem se na zadním sedadle Range Roveru SV Carmel a jeden prst po druhém si stáhl kožené rukavice. Masku jsem už předtím odhodil do pšeničného lánu.

Thierry se zamračeně požíval na hodinky a upřel oči do zpětného zrcátka, kde se naše pohledy střetly.

„Je jedna hodina v noci, pane,“ poznamenal s francouzským přízvukem.

„Ptal jsem se, kolik je hodin?“ posměšně jsem zvedl obočí.

„Neptal.“ Odkáslal si a schoulil se do koženého sedadla. „Myslím, že slečna Bennettová je v Chelsea. Dneska má narozeniny.“

To je teď?

„Je to její první volný den od toho koncertu Taylor Swiftový v září,“ vysvětlil prosebným tónem.

No jistě. Moje asistentka byla mentálně čtrnáctiletá, a tudíž „swiftie“ – fanyнка Taylor Swiftové. To samo o sobě pro mě byl dostačující důvod, abych ji vyhodil. „Kde v Chelsea?“

„V podniku U Labutě a vína.“

„Tak jí pojedeme popřát.“

Thierry stiskl rty, aby spolkl slovo *ne*, které měl na jazyku. Pozoroval jsem ho ve zpětném zrcátku a čekal, jestli se mi postaví. Někteří lidé se vyhýbali konfrontaci. Já ji aktivně vyhledával.

„Myslím,“ začal tichým tenorem, který byl u šedesátiletého, sto devadesát centimetrů vysokého muže v obleku na zakázku směšný. „Měl byste jí ten den volna dopřát, pane, pokud k tomu smím něco říct.“

„Nesmíš,“ sdělil jsem mu nekompromisně. „A teď na to šlápní.“

Za půl hodiny Thierry zaparkoval před Labutí a vínem a vypnul motor. Zhluboka se nadechl a zabořil hlavu do dlaní. Měl slečnu Bennettovou rád. Většina lidí ji měla ráda, z nepochopitelného důvodu.

Zadním oknem jsem se zadíval na módní lokál. Georgiánská budova byla natřená karmínovou barvou a název podniku vyvedený tučným zlatým písmem na černém pozadí. Parapety a oblouky dřevěných dveří zdobily truhlíky přetékané pestrobarevnými květinami.

Skrz široké okno s dřevěnými tabulkami jsem našel předmět své podrážděnosti, který seděl v rohu hostince a přes střízlivé šaty ze světle modrého tvídu měl růžovou stuhu Narozeninová dívka. Vedle ní byl Ashley, její přítel, jak jsem předpokládal, spolu s fotbalovou hvězdou Kieranem Carmichaelem, jedním z mých obchodních partnerů, Rowem Casablancasem a jeho sexy šílenou manželkou Cal. Důraz je kladen na slovo „šílená“. Na světě neexistovalo dost utěrek, aby uklidily její slovní průjem.

Věděl jsem, že Cal s Giou k sobě mají velice blízko. Kieran se přátelil s Rowem, takže ho zřejmě pozvali taky.

Teoreticky by mě *mělo* urazit, že mě nepozvali. Koneckonců, Gia se seznámila s Cal, Rowem a Kieranem díky mně. Nedokázal jsem však v sobě najít nic jiného než lehkou úlevu. Radši bych kterýkoli den v týdnu topil irské gangstery v historických bazénech, než předstíral, že narozeniny moje asistentky jsou něco, co stojí za oslavu.

Kromě nich byly u stolu další tři ženy, zřejmě Giiny londýnské kamarádky. Sledoval jsem, jak moje anglická asistentka zaklonila hlavu a od srdce se rozesmála

něčemu, co řekl její přítel. Ten kretén moc zábavně nevypadal. Očividně měla nízké nároky.

Zavrtěla hlavou, laškovně ho šťouchla do prsou, potom zvedla trapný neonový koktejl a trochu se napila.

Vytáhl jsem mobil – rukávy a kotníky jsem měl pořád mokré – a napsal jí zprávu.

Tate: Slečno Bennetová, na něco jsem se vás ptal.

Odpovězte mi.

Na stole se jí rozsvítil telefon a ozářil jí obličej. Zamračila se na něj, obrátila oči v sloup a otočila ho displejem dolů.

Ignorovala mě.

Oficiální pozvání, abych jí zkazil večer.

Díky, Gio. Přijdu.

Její přítel vstal, natáhl k ní ruku a ona ji přijala. Obklékli si kabát a se skleničkou v ruce vyšli z dvoukřídlých dveří. Venku se opřeli o venkovní lavici. Ashley oběma zapálil cigaretu a jednu jí podal.

Nevěděl jsem, že Gia kouří.

To mě rozhodilo. Ne, protože by mi na tom záleželo. Jestli chce urychlit svůj odchod, s radostí jí budu financovat čtyři krabičky denně. Svět je už teď příšerně přelidněný.

Neměl jsem však rád překvapení. A tohle se k její osobnosti nehodilo.

Moje asistentka byla decentní a slušná. Prostořeká ledová královna, která byla vlídně panovačná. Nedala se jednoznačně definovat, přesto byla naprosto předvídatelná.

Nosila střídme oblečení se střídým make-upem a střídme se stravovala. Kudrnaté černé vlasy měla vždycky pevně stažené buď do drdolu, nebo do hladkého culíku. Mluvila mile, ale přísně, jako vychovatelka. Vždycky nosila v kabelce užitečné věci, které

by tam neměl mít nikdo mladší osmdesáti let – paracetamol, vatové tyčinky, propisky, miniaturní balíčky s ořechy, balzámy na rty, papírové kapesníky, dezinfekční utěrky a náhradní pár ponožek.

Ty náhradní ponožky by se mi vlastně zrovna teď hodily.

Opět jsem si zaťukal prsty o stehno.

Dva, šest, dva.

Dva, šest, dva.

Dva, šest, dva.

„Pane, prosím.“ Thierry slyšitelně polkl, protože nepochybně uhodl můj další krok. „Gia je –“

Nečekal jsem, až větu dokončí. Otevřel jsem dveře, vystoupil a nasadil svůj proslulý uhlazený úsměv, který říkal: „Trhni si nohou.“

Když si mě Gia všimla, ztuhla, úsměv jí zmizel z obličeje a zamračila se. Cigareta jí vypadla z prstů na zem. Ashley – tak se ten kretén jmenuje? – ji ochrannitelsky objal kolem ramen. Představa, že by ji přede mnou mohl ochránit, byla politováníhodná. Optimismus byl tak absurdní vlastnost.

I když byla Gia Bennettová bez fantazie a převážně nudná, byla bohužel kočka.

Měla hladkou snědou kůži, dlouhý, elegantní krk a dva nápadné dolíčky. Smyslné jantarové oči, skoro medové barvy a konzistence, jí stínily přirozeně zatočené řasy. Jemný obličej zdobil drzý nosík a dva půvabné oblouky lícních kostí a její měkké, svůdné rty připomínaly tvarem Amorův luk.

Row a náš další kamarád Rhy tvrdili, že Gia vypadá jako Nara Smithová, ale popravdě se vzpírala jakýmkoli škatulkám. Podle mě nebyl žádný jiný člověk natolik atraktivní, aby se jí vyrovnal. Pokud existoval Bůh, o čemž jsem jako sekulární modernista silně

pochyboval, určitě při jejím tvoření věnoval spoustu času i těm nejmenším detailům, protože každíčký její milimetr byl naprosto dokonalý.

V každé křivce jejího těla byly patrné roky, kdy se profesionálně věnovala tenisu. Byla štíhlá, ale pevná, se svalnatými lýtky, vyrýsovanými pažemi a vystouplými klíčními kostmi. Pohybovala se účelně, s půvabem labutě na klidné hladině jezera.

Naneštěstí byla mimořádně krásná.

A ta mimořádná kráska se na mě zamračeně dívala a tvářila se, jako by mi chtěla provést něco hrozně ošklivého.

„Proč jste mokrý?“ zeptala se a jako první prolomila ohromené ticho. Neznělo to vyděšeně, jen podrážděně. Byla jediný člověk na světě, který se mě nebál.

Zblízka jsem si všiml, že její přítel je vysoký, s tmavou pletí a neuvěřitelně pohledný. Měl na sobě bundu od Thoma Sweeneyho a drahé hodinky, takže jsem usoudil, že peníze nejsou problém.

Udržet si přítelkyni však problém bude.

„Nejste v pozici, abyste mi kladla otázky.“ Přejel jsem si rukou po dvouřadovém kabátu. „Ve skutečnosti byste měla být šťastná, že vás nevyhodím, když jste mě ignorovala. Jdeme.“ Pokynul jsem jí ohnutým malíčkem, otočil se na podpatku a zamířil zpátky k rove-ru. „Potřebuju vás v kanceláři.“

„*Ted*?“

„Zrovna teď.“

„Dokázala bych vymyslet vhodnější dobu než dvě hodiny v noci,“ odsekla tím svým vzdorovitým způsobem, což mi připomnělo, že bez ohledu na to, jak silně nebo daleko jsem na ni tlačil, jak nesnesitelně nebo nesmyslně jsem se choval, z nějakého důvodu se mi ji ještě nepodařilo zlomit.

A snažil jsem se.

Opravdu snažil.

Vlastně jsem se o to snažil zrovna teď.

Ohnula se a poddala – občas dokonce praskla –, ale nikdy se nezlomila.

„Kámo,“ ozval se její přítel. „Ale no tak. Má *narozeniny*.“

Popadl jsem kliku u zadních dveří auta, prudce je otevřel a nastoupil dovnitř.

Věděl jsem, že přijde. Vždycky přišla. To, co mi chybělo v mezilidských dovednostech, jsem kompenzoval astronomickým platem ve výši šest set tisíc dolarů ročně, mimo přesčasy a bonusy, velkorysé zdravotní pojištění, prázdninové poukazy a kartu Centurion, kterou jsem jí dával každý čtvrtrok k dispozici.

Z auta jsem slyšel, jak Gia svému příteli omluvným tónem vysvětluje, že musí jet se mnou. Očividně z toho nebyl nadšený. Tomu chudákovi ještě nedošlo, že v jejím životě není místo pro jiného muže kromě mě.

Během těch pěti let a několika měsíců, co pro mě pracovala, byla takových doufajících Ashleyů celá řada. Vždycky jsem se postaral o to, aby pro ně byla nedostupná. Pomohlo, že ústředí naší společnosti sídlilo v New Yorku a naše druhá největší pobočka v Londýně. Takhle se mi ji dařilo odtrhnout od nápadníků snáz. Někteří se dali setřást lehce, jiní byli vytrvalejší. Nakonec se ale vždycky něco našlo. Problém, který musela vyřešit.

Mimořádná situace.

Záminka.

Jestli jsem ji nemohl mít já, nemohl ji mít nikdo. A já ji chtěl. Jo, chtěl. Chtěl jsem její tělo.

Ne že bych jí někdy třeba jen nepatrně naznačil, že mě přitahuje.

Gia jedním douškem dopila koktejl, otrásla se a posadila se vedle mě na zadní sedadlo, pořád s tou stupidní stuhou pod rozepnutým kabátem. Měla dost rozumu na to, aby se nezeptala, jestli se může rozloučit s přáteli uvnitř.

Pátral jsem v jejím obličejí po emocích. Jako obvykle tam žádné nebyly.

„*Do kanceláře,*“ nařídil jsem šoferovi.

Vytáhl jsem kapesní vydání *Alenky v říši divů*, a abych utišil svůj vztek, zamračil jsem se na jednu ze svých oblíbených vět.

„*Nejsem blázen; moje realita je prostě jiná než tvoje.*“

Thierry potřásl hlavou. „Mrzí mě to, Gio.“

S povzneseným úsměvem na svůdných rtech ho poplácala po rameni. „Prosím, Thierry. Tohle nebudu poslouchat. Vy za to nemůžete.“

„Dostala jste k narozeninám něco hezkého?“ zeptal se.

„Pár hodin se svým šéfem,“ odpověděla vesele. „Jo, a taky květiny. Děkuju.“

„Rádo se stalo,“ zamumlal. „To je to nejmenší, co jsme mohli udělat, když jste Annette pomohla s tou žádostí o pojistný plnění.“

Jasně. Skoro jsem zapomněl.

Chlad Gii Bennettové roztál, když šlo o jiné lidi.

Pokud ti lidé nebyli já.

KAPITOLA DVĚ

GIA

„Kolik je vám vlastně let?“ Tate prolomil ticho, které mezi námi narůstalo a pulzovalo jako číhající šelma.

Při náhlém zvuku jeho hlasu – tlumeného, drsného a chraplavého – mnou projel elektrický výboj.

Vždycky jsem byla do svého šéfa trochu zamilovaná, navzdory nejlepšímu svědomí.

Připomínal mi písničku „Handsome Devil“ od The Smiths. Protože pokaždé, když jsem s ním vešla do místnosti, jsem přemýšlela, kdo koho spolkně.

Spolkne tě pokaždé. A nenechá ani jediný drobeček.

Tušila jsem, že zaječím, když otevřu pusu. Odvezl mě z mojí narozeninové oslavy kvůli problému v *evidenci*. Mohlo to počkat do zítra. Stejně jsem vždycky o víkendech pracovala.

„Dvacet šest,“ podařilo se mi klidně odpovědět s pohledem upřeným na opěradlo Thierryho sedadla, zatímco se rover proplétal temnělými londýnskými ulicemi. Promovala jsem mladá, protože jsem přeskočila jeden ročník na základce.

„Nekouříte.“ Tate změnil téma a dál zíral do knížky. *Alenku v říši divů* četl od chvíle, kdy jsem pro něj

začala pracovat. Buď byl nejpomalejší čtenář na světě, nebo ho ten příběh nezdravě fascinoval.

A taky, copak to myslí vážně? Nikdo nedokáže číst v neproniknutelné tmě.

Každopádně, nebyla to otázka, a tak jsem neodpověděla.

„Proč jste si vzala cigaretu, kterou vám nabídl?“ Tate zavřel paperback a odmítal opustit téma.

„Občas si ve společnosti zapálím,“ pronesla jsem nakonec. „Ne že by vám do toho něco bylo.“

„A ten váš přítel, bydlí tady?“ vyzvídal drze.

Před pár lety by mě jeho arogantní vpád do soukromí šokoval. Ted' už jsem byla na jeho neomalené chování zvyklá. Kdybych mu to neřekla já, udělal by to někdo jiný. Tatum Blackthorn vždycky dostal, co chtěl, a dal si záležet, aby za sebou nechal řadu obětí.

„Jo, Ashley žije tady v Londýně,“ ucedila jsem.

„Škoda, že se v pondělí vracíme do New Yorku.“ Znělo to vesele. Můj šéf nebyl obvykle nepředvídatelný, ale rád mě viděl trpět. „Myslím, že tam zůstaneme přinejmenším celý duben. Připravujeme si půdu v Hamptons na ten uzavřený bytový komplex.“

„Za týden se potřebuju vrátit do Londýna. Musím doprovodit matku k lékaři,“ prohlásila jsem věčně. „A pravděpodobně ji tu budu každý víkend navštěvovat, abych pomohla jejím ošetřovatelům.“

Matka trpěla demencí s časným nástupem. První známky se objevily krátce po té nehodě. Nebyla na tom dobře. Naštěstí jsem jí díky svému fantastickému platu mohla platit ty nejlepší pomůcky a ošetřovatele. Firma mi přiklepla zdravotní příspěvek na příbuzné, který zaplatil ergoterapii. Zaměstnanecké výhody a plat byly to jediné, co mě tady drželo.

„Odvezte matku do Států.“ Požadavek, ne nabídka.

„Nebudu měnit její prostředí a ošetřovatele, abyste mi mohl v pátek ve dvě v noci zavolat, ať vám dojedu pro kondomy.“

Což se doopravdy stalo, když jsem u něj pracovala druhý rok.

„Berete si moc volna.“ Jeho hlas, stejně jako výraz, byl neutrální a lhotejný.

„Dovolte, abych k tomu něco řekla.“ Zvedla jsem dlaň. „Nenuťte mě, abych si vybrala mezi svojí matkou a zaměstnáním. Odpověď se vám *nebude* líbit.“

„Dobře.“ Tate se opět začel do knížky z viktoriánského období. „Vraťte bance kartu Centurion. Zrovna jste přišla o právo s ní nakupovat.“

Pokrčila jsem rameny. Stejně jsem ji nikdy nepoužila.

„Vrátím. Můžu se vás na něco zeptat?“

Znechuceně zkřivil rty. „Jistě. Zrovna jste to udělala.“

„Co vás na té knížce tak fascinuje?“ Odkáslala jsem si a chtěla prolomit ledy. Aspoň trochu. Vždycky to vypadalo, jako by mezi mnou a mým šéfem byla celá Antarktida.

„Je to první dětská knížka na světě bez ponaučení nebo morálních zásad.“

„Co je na morálních zásadách špatného?“ Pokrčila jsem nos.

Tate vzhlédl a oči měl stejně mrtvé jako to zbytečné srdce v hrudníku. „To nevím. Žádné nemám.“

Zbytek jízdy k ústředí GS Properties v Covent Garden proběhl v tichu. V duchu jsem záúpěla. Měla jsem v plánu zajet domů a zkontrolovat mámu. Teď budu muset nejspíš počkat do rána.

Kdykoli jsem byla v Londýně, což bylo skoro každý měsíc, bydlela jsem u mámy v našem wimbledonském dvojdomku, ale celou dobu měla u sebe ošetřovatele. Vytáhla jsem mobil a napsala Jimovi.

Gia: Ahoj, Jime. Moc se omlouvám. Musím vyřešit něco do práce. Můžu se zastavit kolem 6. ráno? Pusu.

„Kde je zbytek vaší rodiny?“ zeptal se Tate zničehonic, zastrčil si knížku do náprsní kapsy a začal si prohlížet svoje dlouhé prsty šermíře. „Proč se o ni nepostarají?“

Potom, co Jim okamžitě odepsal, jsem odložila mobil.

Jim: V pohodě. Užij si to, oslavenkyně. Líbám.

Gia: Jak jí je?

Jim: ...

Jim: Nedělej si starosti, Gio. Chápu to.

Máma se zhoršovala rychleji, než jsem si myslela.

„Řekla bych, že hlavní důvod je, že jsou, no, *mrtví*.“ Doufala jsem, že tahle informace mu smaže z obličeje jeho znuděný, posměšný výraz, ale nehnul ani brvou. „Otec s bratrem zahynuli při autonehodě,“ přitlačila jsem na pilu. „Vy si to nepamatujete?“

Pořád jsem měla širší rodinu. Tetu, které jsem finančně vypomáhala, a pár dalších příbuzných, u nichž jsem trávila prázdniny.

„Proč bych si to měl pamatovat?“ Nechápat se na mě podíval. „Já je přece nepřešel.“

Spolkla jsem šťavnatou nadávkou. „Od té doby, co u vás pracuju, si беру každý rok den volna a letím do Londýna, abych si připomněla výročí jejich smrti.“

Otočil se ke mně. Z toho chladného záblesku v očích mi přejel mráz po zádech. Jeho oči byly jako dvě stříbrné kulky, jeho krása děsivá a krutá jako středověký obraz.

Vyzývavě jsem se mu podívala do očí. Viděla jsem, jak si Tate bez sebemenšího úsilí podroboval lidi. Byl to jediný sport, který ho skutečně bavil. Já se jeho obětí nestanu.

„Jak je to dlouho?“ zeptal se.

„Sedm let.“

„Takže jste byla na vysoké.“

„Ne, přišla jsem o ně v létě, než jsem na ni nastoupila.“ Pořád jsem měla knedlík v krku, kdykoli jsem o tom mluvila.

„Byli jste si blízcí?“

„Moc.“ S námahou jsem polkla a marně se snažila, aby mi neselhal hlas. „Byli... byli pro mě všechno. Táta vezl mého bratra z tenisového tréninku. Elliottovi bylo teprve šestnáct. Lilo jako z konve. Váhali, jestli mají jet. Nakonec zvítězila Elliottova zodpovědnost. Nechtěl trénink vynechat.“

Ty bezesné noci, kdy jsem zuřila, že Elliott vždycky udělal správnou věc. Že si nikdy nevybral jednodušší cestu.

Tate se na mě ušklíbl, jako bychom se bavili o něčem zábavném.

„Připadá vám to vtipné?“ vybuchla jsem.

„Vtipné? Ne.“ Provokativně zívla. „Nudné? Naprosto. Nepřehánějte to s volnými dny, jinak vás vyhodím.“

Byl vážně odporný. Skoro čiré zlo.

Přesto jsem musela uznat jednu věc – měl... *charisma*. Něco nadpozemského a okouzlujícího, auru, díky které jste si připadli důležití už jen proto, že se pohybujete v jeho blízkosti.

Nebyl hezký, aspoň ne v běžném slova smyslu. Měl moc tenké rty, moc cynický výraz a moc výrazné lící kosti. Na druhou stranu měl ostře řezaný aristokratický obličej, který připomínal mramorového římského císaře

v italských muzeích. Tmavé, jako samet hebké vlasy nosil precizně ostříhané. Se světle šedýma očima, pečlivě oholenou tváří a patricijským chováním byl ten typ muže, co přitahuje ženské pohledy.

Pod luxusním značkovým oblečením se skrývala široká ramena, úzký pas a neskutečně vyrýsované svaly. Věděla jsem to, protože jsem bohužel měla to potěšení, že mi každý čtvrtek v šest ráno diktoval dlouhé maily během těch čtyřiceti minut, co plaval ve svém vnitřním bazénu.

Tate považoval sport za nudný a přízemní. Přesto měl neustále k dispozici dva trenéry, aby se udržel v kondici. Každé ráno cvičil, stravoval se podle přísné paleo diety, týdně vypil nanejvýš tři skleničky alkoholu a vypracoval se v něco děsivě dokonalého.

Přínejmenším na povrchu.

„Slečno Bennettová,“ pronesl. Občas mi tak říkal, protože věděl, jak strašně to nesnáším.

„Pane Blackthorne,“ opáčila jsem klidně. Jestli chtěl to historické drama znevážit, byla jsem pro.

„Kde je sakra doklad zápisu Fonseca Islands do obchodního rejstříku?“

Fonseca Islands byla jedna z trilionu fiktivních firem, které Tatum Blackthorn vlastnil pod hlavičkou GS Properties, největšího realitního korporátu na planetě Zemi.

„Na vašem stole,“ ucedila jsem s pevně zatnutými zuby. „Jak jsem vám napsala, když jsem odešla z kanceláře.“

„A já vám odepsal, že tam není,“ vyštěkl. „Obávám se, že budete muset projít každíčkou složku v kartotéce a najít ho.“

„Vy se ničeho neobáváte.“

Ušklíbl se. „Vlastně nemám rád kočky a psy.“

Auto se zakvíváním pneumatik zastavilo. Oba jsme vystoupili do mrazivé noci a vešli do budovy GS Properties. Čtyřiařicetihodinová ostraha nás přivítala ospalým pokývnutím. Vyjeli jsme výtahem do pátého poschodí. V kanceláři přistoupil Tate ke kartotéce ve vedlejší místnosti, kde jsem seděla já, a s teatrálním gestem ji převrátil na zem. Zásuvky se vysypaly, lejtara se rozlétla do všech stran a klouzala po podlaze.

Dech se mi zadrhl v krku. Zrovna zničil *měsíce* práce. Každá složka byla uložena podle abecedy a v ní každý dokument zařazený chronologicky.

Tate se opřel ramenem o zárubeň svojí kanceláře a zkrřížil paže na prsou.

„Čas běží, slečno Bennettová. Ty složky se samy nesrovnají a my musíme najít to potvrzení, abychom mohli v pondělí ráno otevřít ten účet u švýcarské banky. V deset je porada, nezapomeňte.“

Ve skutečnosti v půl desáté, parchante.

Spolkla jsem řadu sprostých nadávek, při kterých by se červenal i námořník. „Můžu nejdřív zkontrolovat váš stůl? Jsem si jistá, že jsem na něj ten doklad položila, s notářským ověřením a apostilou, než jsem odpoledne odešla z kanceláře.“

„Říkáte, že jsem lhář?“

„To samozřejmě ne.“

Podezíravě přimhouřil oči. Věděl, že si nenechám ujít příležitost mu to vrátit.

„Říkám o vás něco mnohem horšího,“ objasnila jsem. „Obvykle za vašimi zády. Ale protože se dneska chováte obzvlášť příšerně, klidně vám řeknu do očí, že jste sadista a idiot.“

„Vy máte ale drzost takhle mluvit se svým šéfem,“ prohlásil, ovšem víc než cokoli jiného vypadal pobaveně.

„Nevyhodíte mě,“ povzdechla jsem si se stopou smutku v hlase. „Na to jsem moc schopná. Kromě toho, z nějakého důvodu si mě za každou cenu chcete udržet a dělat mi ze života peklo.“

„Líbí se mi, jak si myslíte, že jste výjimečná. To si z nás dvou myslíte jen vy.“ Zamyšleně si poklepal prstem na rty. „Jak jsem řekl, ten doklad u mě na stole není. Ne, nesmíte vstoupit do méjí kanceláře – do mého soukromého prostoru – a podívat se po něm.“

„Soukromý prostor!“ vykřikla jsem. „Objednávám pro vás *kondomy*.“

„Jak to narušuje váš soukromý prostor? S vámi je nepoužívám.“

To byla pravda, ale taky jsem předkládala jeho známostem nenapadnutelnou dohodu o mlčenlivosti, požadovala od nich výsledky vyšetření na sexuálně přenosné choroby a potvrzení o antikoncepci. Můj šéf choval k představě rozmnožování hlubokou nechuť. To byla jediná věc, na které jsme se shodli.

Jeho DNA by měla umřít s ním. Pokud možno co nejdřív.

Tate šťouchl špičkou kotníkové boty do hromádky lejster. „Dejte se do toho. Začněte ho hledat.“

Založila jsem si paže. Trásla jsem se vzteky. Chystala jsem se provést hloupost, ale bylo mi to jedno.

Měla jsem ho plné zuby.

To, že mě vytáhl z oslavy mých narozenin, byla poslední kapka.

„Zvedněte ty složky a položte mi je na stůl.“

Žádné *prosím*. Žádné *laskavě*. Ať si trhne nohou.

„Pardon?“ zeptal se varovným tónem a povytáhl jedno obočí.

„Slyšel jste dobře. Nejsem jedna z těch supermodelek na vašem seznamu. Mě na kolena nedostanete,“

vyslovila jsem pomalu. „Zvedněte ty dokumenty a položte mi je na stůl. Myslím to vážně, pane Blackthorne.“

„Jestli ne—“

„Neudělám,“ přerušila jsem ho suše. „Takže navrhuju, abyste to udělal vy. Pokud si zítra ráno nechcete hledat novou asistentku. Slyšela jsem, že Rebecca by ráda dělala na plný úvazek.“ Rebecca byla moje náhradnice, když jsem měla výjimečně den volna. Drahoušek, ale rozhodně by potřebovala zapracovat na organizačních schopnostech. „Tak do toho. Řekněte, že blufuju.“

Chvilí mě studoval, pátral po prasklině v mojí fasádě. Ve vzduchu jiskřilo nebezpečí. Věděla jsem, že za tohle jednou zaplatím. Hráli jsme spolu hru, já a můj šéf. Hru, ve které měl vždycky navrch. Ale občas se mi podařilo zasadit ránu jeho egu. Jako dneska v noci.

Tate dospěl k závěru, že se neohnu a ta lejstra neposbírám. Se stěží ovládanou zuřivostí došel k roztroušeným dokumentům, postavil kartotéku, která na nich ležela, a úhledně mi je naskládal na stůl. Byla jsem vzteky bez sebe.

Proč mě tolik nenávidí?

Byla jsem pracovitá. Bezmezně ochotná ten první rok, co jsem pro něj dělala. Ale ať jsem se snažila sebevíc, vždycky se ujistil, abych nezapomněla, jak moc mě nesnáší.

Původně jsem si myslela, že se chovám *až moc* přátelsky. A tak jsem přestala vtipkovat a nosit mu moučníky, které jsem pekla za osamělých víkendů v New Yorku. Jenže pak mě nesnášel ještě víc.

Moje další teorie byla, že mi nechce dávat tak vysoký plat, jenže to nedávalo smysl – kdykoli jsem se pokusila odejít, *sám od sebe* mi ho zvýšil.

Nakonec jsem usoudila, že Tateovi vadím, protože jsem míšenka. Coby napůl Jamajčanka, napůl bílá Kubánka jsem se s rasismem často setkávala. Ať už na tenisovém kurtu, nebo mimo něj, na nóbl akcích, jsem si vždycky všimla toho rádoby nenápadného způsobu, jakým se na mě lidé dívali. Těch dvojsmyslných poznámek.

A to, že je Tate rasista, mi připadalo u toho bezcitného parchanta jako logický rys osobnosti. Nedokázala jsem ale najít jinou situaci, kdy Tate ponižoval nebo přehlížel lidi jiných ras. Naopak, přes všechny jeho chyby (a bylo jich nespočet) byznysové časopisy a další média pravidelně chválily GS Properties za to, jak jsou inkluzivní, rozmanité a moderní. Dva lidé z té hrstky, kterou Tate uznával – finanční ředitel společnosti Will a vedoucí právního oddělení Tiffany – měli tmavou plet’.

Ne, vypadalo to, jako by Tate měl problém konkrétně se *mnou*.

Když byl hotový, shodila jsem ze sebe kabát a začala třídit lejstra. Už jsem věděla, že to zatracené potvrzení nenajdu. Pamatovala jsem si, že jsem mu ho položila na stůl, když ho kurýr doručil.

Šéf zmizel do své kanceláře, nejspíš aby popíjel smoothie z dětské krve. Snažila jsem se ignorovat tikání hodin nad hlavou, když jsem vkládala dokumenty zpátky do jejich původních složek a tentokrát je spojovala kancelářskými sponkami pro případ, že by se Tate zase někdy rozhodl vtrhnout ke mně do kanceláře a převrátit ji vzhůru nohama.

V půl šesté ráno jsem vložila zpátky do kartotéky poslední složku, aniž bych objevila doklad o zápisu do obchodního rejstříku. S tichým klapnutím jsem kartotéku zavřela.

„Gio,“ uslyšela jsem za zády zastřený hlas.

Prudce jsem se otočila. Tate vykoukl ze své kanceláře.

„Lucifere,“ opáčila jsem.

„Našel jsem ten doklad.“ S posměšným úsměvem zvedl dokument. „Vy hlupačko. Celou dobu byl pod mým kelímkem ze Starbucksu.“

KAPITOLA TŘI

GIA

O TŘI MĚSÍCE POZDĚJI

S hlubokým nádechem jsem sevřela v dlani důvěrně známý tvar ulity na svém náramku.

Za dveřmi, které se přede mnou tyčily, se konal večírek století, který pořádal kretén tisíciletí alias můj šéf. Slyšela jsem hudbu, hovor, smích, cinkání křehkých sklenic na šampaňské.

Přejela jsem si dlaní po plesových šatech z levandulového šifonu a stísněně polkla. Večírek byl to poslední, na co jsem měla náladu. A prakticky vzato, nebyla jsem na něj pozvaná. Jen jsem ho do nejmenšího detailu naplánovala, najala catering a rozeslala pozvánky.

Ale musela jsem naléhavě mluvit s Tatem.

Potřebovala jsem obrovskou laskavost.

Po páteři mi sklouzla kapka potu.

Přestaň se nervovat, Gio. Je to pro mámu. Seber se.

Vypnula jsem hrud', zvedla hlavu, vyťukala kód a otevřela dveře.

Sedmipokojový byt ve čtvrti miliardářů měl dechberoucí výhled na Central Park. V přízemí se nacházela

kuchyň, obývací pokoj, tři prostorné ložnice a čtyři koupelny. Hned jak ho Tate vloni koupil, nechal odvézt všechnen moderní, futuristický nábytek a trval na tom, abych ho zařídila podle svého vkusu. Překvapilo mě, že si nenajal nejdražší a nejprestižnější interiérovou firmu, jak bylo jeho zvykem, takže jsem tenkrát usoudila, že mi chce naložit ještě víc práce a ještě víc mi zkomplikovat život.

Ale obrátilo se to proti němu. Zařizování jeho bytu pro mě bylo útočiště, způsob, jak si odpočinout od každodenního hektického zaměstnání a osobních problémů. Zvolila jsem odvážné barokní tapety a objednala umělce, který vytvořil nástěnné malby. Sama jsem vybrala starožitné doplňky, renesanční obrazy a gotický nábytek. Zrcadla v pozlaceném rámu a klenuté stropy. Sředověké římsy u stropu a ozdobné lišty. Bylo to působivé, drsné a temné. Prostě jako Tatum Blackthorn a všechno, co představoval.

Byt se objevil na stránkách nejluxusnějších interiérových časopisů na světě, kde ho chválili jako inspirativní, šokující a vytríbený.

Tate mi za projekt nikdy nepoděkoval.

Když jsem stoupala po točitém schodišti do prvního patra, cítila jsem, jak mi zběsile buší srdce.

Druhé a poslední poschodí. Velkolepý taneční sál a nejvyšší bod v rezidenčních nemovitostech na Manhattanu s okny od země ke stropu a výhledem na celé město.

Místnost byla přečpaná páry, které kroužily po tanečním parketu. Po podlaze šustily plesové róby v jasných pastelových barvách a davem lidí se proplétali číšníci s vysokými sklenicemi na šampaňské a jednohubkami.

Zahlédla jsem, jak spolu tančí Cal s Rowem, zami-

lování jako vždycky. Vedle nich byl Rhyland s Dylan, další dvojice přátel, kterou jsem měla moc ráda. Rhy ji zatočil kolem dokola a Dylan zaklonila hlavu a bezstarostně se rozesmála. Rhy se sklonil a políbil ji na krk. S úsměvem jsem se zastavila. Dylan byla blízká kamarádka. Když se to tak vezme, navzdory tomu, že Tate byl zplozencem Satana, měl absolutně skvělé kamarádky a já si s nimi báječně rozuměla.

Ale dneska večer jsem nehledala je. Hledala jsem *jeho*.

Někdo mi vrazil do ruky sklenku s růžovým šampaňským a já se zhluboka napila, abych si perlivou tekutinou svlažila vyprahlé hrdlo. Bloudila jsem očima po místnosti a snažila se ho objevit.

A objevila jsem ho.

Byl až úplně v rohu, zlatavé světlo křišťálového lustru mu změkčilo ostré tahy obličeje a zvýraznilo jeho nápadné rysy. Přiléhavý černý trojdílný oblek lemovaný sametovou paspulkou mu seděl jako druhá kůže a jeho sebevědomý postoj a elegance neměly konkurenci. S kašmírovým kapesníčkem a starožitnými kapesními hodinkami v ruce vypadal můj šéf jako ztělesnění nejtemnějšího hříchu a nejsladší spásy.

Tate stál vedle Ferranteových, nové a nevíтанé součásti jeho života. Nevěděla jsem, co je svedlo dohromady. Ferranteovi byli členy newyorské mafie. Pochybnější než hot dog z pouličního stánku.

Byl tam Machiavelli – zkráceně Vello –, otec a kmotr, kterému táhlo na sedmdesát, a jeho dva nejstarší synové Luca a Achilles. Byli vysocí, snědí, dokonale oblečení a totálně děsiví. Vždycky se dostavili s ochrankou, která by stačila pro pět prezidentů.

Prekonala jsem nervozitu a začala se k nim prodírat hustým davem.

Zastavila jsem se před Tatem, který se bavil s Ferranteovými, a čekala, až si mě všimne. Krátce se na mě podíval, naprosto chladně, a pak upřel oči zpátky na Vella Ferranteho.

Schválně mě ignoroval.

„Tate.“ Přinutila jsem se k úsměvu. Vytáhla jsem se na špičky, letmo se dotkla jeho paže a zatajila dech, jako by byl toxický. Nikdy jsme se k sobě nechovali přátelsky, natož ohleduplně.

Ztuhl a jeho pohrdavý úšklebek nahradil prázdný výraz. „Gio,“ vyslovil pomalu. „Co vás sem přivádí? Pozvání to být nemůže.“

Vzal moji metaforickou bílou vlajku a zapálil ji.

„Doufala jsem, že bych si s vámi mohla promluvit.“

„Vy a každá další žena na tomhle světě.“ Pohlédl na kapesní hodinky. Ferranteovi se k nám otočili zády a začali si povídat italsky, aby nám poskytl soukromí. „Bohužel, budete muset počkat do pondělí. Mezi devět třicet tři a devět třicet šest mám chvíli volnou. Teď bavím hosty, jak jistě vidíte.“ Ukázal na rušnou místnost.

To od něj bylo nesmírně velkorysé. Nabídnout mi tři minuty svého vzácného času.

„Myslíte?“ Přimhouřila jsem oči. „Máte charisma jako dýmějový mor.“

Prima, Gio. Nedokázala ses k němu chovat mile ani pět minut.

Na mou obranu, zasloužil si něco mnohem horšího.

„To vaší záležitosti nepomáhá.“ Poklepal mi na nos, aniž se ho doopravdy dotkl. Přes všechny své chyby Tate důsledně respektoval můj osobní prostor. Nikdy se mě nedotkl ani netrousil nevhodné poznámky.

„Je to důležité,“ vysvětlila jsem.

„Ne, *tohle* —“ ukázal paží na oslnivý taneční sál, „— je důležité. Já a oslava mých pětatřicátých narozenin.

Osmý div světa. Muž mnoha předností a ctností. Pohledný. Dokonalý –“

„Skromný,“ dokončila jsem za něj, protože už jsem se nedokázala ovládnout.

„Skromnost je pro lidi, kteří se vlastní pílí nestali miliardáři.“

Ten idiot mluvil, jako by nezdědil miliony a již úspěšnou firmu.

„Nemůžu uvěřit, že jste o deset let starší než já.“ Zavrťela jsem hlavou.

„Nemůžu uvěřit, že jste pořád tady, když jsem vás před pěti minutami vyhodil.“

Měla jsem co dělat, abych nezaječela. „Můžeme si promluvit někde v soukromí?“

„Slečno Bennetová, opusťte prosím můj dům, než vás nechám vyvést ochrankou.“

Ferranteovi se na nás ohlédl. Z Vellova výrazu čísel nesouhlas. Bohužel, můj šéf by se nepřikrčil, ani kdyby ho přišel pokárat samotný Bůh.

„Tate, prosím.“ Ztišila jsem hlas a v krku mi tlumenně tepal pulz. „Zabere to jen pět minut.“

„Gio, drahoušku.“ Sklonil se, uchopil mě za bradu a zvedl mi obličej, takže jsme byli těsně u sebe.

Bylo to poprvé, kdy se mě Tate dobrovolně dotkl, a možná za to mohly moje vybuzené nervy, ale páteří mi projel elektrický výboj. Sevřel se mi žaludek. Zaplavil mě pocit naléhavosti, ohrožení a... Bože, touhy, ano, stupidní touhy. Dneska večer jsem byla opravdu rozhozená.

Jeho světle šedé oči byly plné vzteku. „Nemám na vás volných pět minut. Vlastně ani pět vteřin. A teď odejděte. V pondělí se uvidíme v kanceláři. A kdybych to musel ještě jednou opakovat, budu prostě považovat vaše neuposlechnutí za podání výpovědi. Rozumíte mi?“

Nečekal, až odpovím. Otočil se, zamířil k nejbližší dychtivé ženě a odvedl ji na taneční parket.

Byly čtyři ráno, když byt opustily poslední uklízečky a lidé z cateringu. Slyšela jsem, jak za nimi zaklaply vstupní dveře. Schovala jsem se do jednoho hostinského pokoje a čekala, až bude čistý vzduch.

Jo, věděla jsem, že mě tam Tate nechce, ale v jedné věci měl pravdu – jestli mi nepomůže s tím, kvůli čemu jsem sem dneska přišla, klidně podám výpověď’.

Byla jsem zoufalá.

Když jsem si byla jistá, že je byt prázdný, vyklouzla jsem z hostinského pokoje a došla k jeho ložnici. Před dvoukřídlými dveřmi jsem se zastavila. Žaludek se mi svíral úzkostí. Škvírou pode dveřmi jsem zaslechla ženský smích. Zastřené vrnění ženy – ne, zapomeňte na to, dvou žen – jak šeptají a vzdychají. Usoudila jsem, že je zbytečné klepat. Tate mě dovnitř nepozve.

Otevřela jsem dveře.

Když jsem spatřila scénu před sebou, zadrhl se mi dech v krku a rozkašlala jsem se.

Tate si hověl na polstrované lenošce, úplně oblečený (*díkybohu*), s jedním loktem nenuceně opřeným o područku, a kouřil. Sledoval dvě ženy v plesových šatech – blondýnu a zrzku –, které ležely na břiše na podlaze jako batolata, kývaly nohama ve vzduchu a hrbily se nad propiskami a papíry. Zakrývaly si ústa dlaní a hihňaly se, zatímco Tate dohlížel na situaci s výrazem znuděného rodiče. Jejich tváře mi byly povědomé, nejspíš proto, že jsem jim nedávno strčila k podpisu dohodu o mlčenlivosti.

Co jsem to proboha provedla, že jsem jen tak vešla dovnitř?

„Slečno Bennettová,“ uvítal mě úsečně s očima stále upřenýma na nohaté společnosti. „Slyšela jste někdy, že ‚ne znamená ne‘?“

„Já se vám nevnučuju.“

„To je vaše verze.“ Podrážděně mlaskl. „Personálnímu oddělení se to nebude líbit.“

„Co se tady děje?“ Těkala jsem pohledem mezi ním a ženami.

„Tohle —“ ukázal na ně sklenicí plnou whisky a potáhl z cigarety, „— jsou Precious a Paris, které se snaží vyřešit středoškolskou rovnici. První, která ji zvládne, bude mít tu čest mi vykourit ptáka. Co si o tom myslíte?“

„Myslím...“ *Jste totálně, naprosto, iracionálně vyšinutý a žádné množství peněz na světě nemůže práci pro vás ospravedlnit.* „Myslím, že bych ji dokázala vyřešit během deseti vteřin.“

Odklepl si popel do popelníku a chvíli o mé odpovědi uvažoval. „Páni, Gio, netušíte, jak mi to lichotí. Kdybych věděl, že vás přitahuju, klidně jste mi mohla kouřit ptáka každou polední přestávku.“

„Co —“ Když mi to došlo, vytřeštila jsem oči. „Ne, Tate. Vyřeším rovnici výměnou za to, že si s vámi budu moct *promluvit*. Neprovozovala bych s vámi sex, ani kdybyste byl poslední chlap na světě.“

„Samozřejmě přeháníte.“

„Ujišťuju vás, že ne.“

„Jsem vysoký, mám hezké zuby a budoucnost lidstva závisí na nás. Spolupracujte.“

„Vážně si myslím, že byste se neměl množit. Z vaší DNA nevznikne nic dobrého. Jestli je to my, nebo nic, pak se omlouvám. Civilizace měla štěstí.“

Đábelsky se usmál, típl cigaretu o jednu z kabelek Chanel, které zřejmě patřily jeho společnicím, a lusknul prsty., „Perry, Paisley.“

Nebyly před chvilkou Precious a Paris?

„Vypadněte. Našel jsem lepší zábavu.“

„Ale... ale...“ Blondýna zamrkala a překvapeně otevřela sexy růžové rty. Byla moc hezká a komicky prsatá. „Vážně se se mnou nechceš vyspat?“ zakvílela.

„Drahoušku,“ opáčil shovívavě. „Zítřka bych si nevzpomněl na tvůj obličej, ani kdybys mi ho vytetovala na dlaň.“

Byla jsem ráda, že jsem dneska kvůli nervozitě nic nejedla, protože by se mu určitě nelíbilo, kdybych mu pozvracela mramorovou podlahu.

Ženy nasupeně odkráčely z místnosti a cestou na mě vrhaly nenávislné pohledy.

Konečně jsme tam byli jen my tři.

Já, Tate a jeho obří ego.

Tate ukázal rukou na rovnici a propisku na zemi. Mlčky jsem přešla místnost, obojí zvedla a chtěla se posadit na jeho postel.

„Zůstaňte stát!“ vyštěkl.

Napřímila jsem se, ještě než jsem dosedla na matraci.

„Mojí postele se nikdo nedotkne.“ Na tvářích mu naskočily rudé fleky.

Zněl jako dítě při záchvatu vzteku. Což byl zvláštní projev emocí pro tuhle obvykle blazeovanou kreaturu.

Položila jsem papír na noční stolek a sklonila se nad ním, abych vypočítala lineární rovnici. Nebyla složitá. Jako dcera bývalého auditora jsem měla přirozený talent na čísla. Napadlo mě, jak směšně vypadám, když v časných ranních hodinách, dokonale nalíčená a v plesových šatech řeším v ložnici svého šéfa

matematickou úlohu. Ovšem život v blízkosti Tatea byl vždycky chaotický.

Vytáhl kapesní hodinky a zamračil se na ně. „Už máte jen pět –“

„Jsem hotová.“ Odložila jsem propisku a došla k němu. Podala jsem mu papír tak, abych se ho nedotkla. Přejel ho kritickým pohledem. I když měl zatnutou čelist, věděla jsem, že se za ní skrývá úsměv. Měla jsem ho přečteného stejně, jako se člověk naučí pohybovat v naprosté tmě po důvěrně známé místnosti.

„Měla jste ráda matematiku?“

„Měla,“ potvrdila jsem. „Můj otec byl auditor. O víkendech, když přšelo moc na to, abychom šli ven, jsme z hlavy počítali příklady.“

„Jaký obor jste studovala na vysoké?“

Prekvapilo mě, že to neví. Přijal mě do zaměstnání jako čerstvou absolventku. *Z okamžitého impulsu*, ve skutečnosti. Vždycky mi přišlo zvláštní, že se Tate objevil jako blesk z čistého nebe, sotva jsem odpromovala na relativně neznámé škole v Brooklynu, a nabídl mi práci, o kterou jsem ani nežádala.

„Ekonomii a management životního prostředí.“

„Co byste dělala, kdybych vám nenabídl zaměstnání?“

„Investiční poradkyni. Možná hedgeové fondy.“ Pokrčila jsem ramenem. „To jsou pozice, na které jsem po škole podala přihlášku.“

Díval se na mě a já věděla, že v narušené mysli plánuje. Něco temného a zvráceného, aby mě potrestal už jen za to, že se pohybuju v jeho blízkosti.

„Nevěděl jsem, že máte analytické schopnosti, slečno Bennettová. I když jsem to tušil. Jste moc chytrá na to, abyste řešila problémy intuitivně.“ Odmlčel se. „Co je to vlastně intuice? Prostě sázka do loterie. Tak

běžná. Tak... *náhodná*." Naštvaně do sebe hodil zbytek whisky.

Strašně zvláštní člověk.

„Mám teorii, že sociologové nás dělí na analytické a intuitivní osobnosti, protože je politicky nekorektní říkat o intuitivních lidech, že jsou hlupáci. Co si o tom myslíte?“

Myslím si, že byste měl urgentně vyhledat pomoc.

„I když bych s vámi dneska v noci o téhle fascinující záležitosti moc ráda diskutovala,“ olízla jsem si rty a snažila se potlačit nervozitu, „je tu něco, o čem bych si s vámi potřebovala promluvit.“

„No, jistě. Jen do toho.“ Pohodlně se opřel a překřížil dlouhé nohy. Na malíčku měl masivní zlatý prsten. „Máte na to pět minut.“

Kokot.

Nicméně jsem na něj bleskurychle začala chrlit svůj problém. Nemohla jsem promarnit jedinou vteřinu.

„Jak víte, moje matka trpí demencí. Je ve střední až pozdní fázi nemoci a podle všech vyšetření je na tom opravdu špatně. Je zmatená, zapomnětlivá a podezírává. Jeden z vedlejších účinků je, že špatně jí. Během čtyř let zhubla o patnáct kilogramů.“ Zmínila jsem se o tom, protože jsem potřebovala, aby pochopil naléhavost situace. „Je to můj jediný žijící blízký příbuzný. Byli jsme pevně semknutá rodina. Opravdu, znamenali pro mě všechno. Takže teď pro mě znamená všechno *ona* –“

Slova se ze mě chaoticky valila. Jen málokdy jsem ztratila pevnou půdu pod nohama, ale stávalo se mi to vždycky, když jsem mluvila o mámě. Propletla jsem si prsty v klíně.

„A tenhle týden, no, jsem mluvila s jejím lékařem. A on mi řekl, že existuje klinická studie... totiž,